

kakor poroča korespondenčni urad, do spoznanja v temeljnih principih. Poleg političnih vprašanj so prišla na razgovor tudi pravna in gospodarska vprašanja ter je prišlo glede teh vprašanj do sporazumne ureditve, seveda pod pogojem, da obojestranski zastopi te ukrepe urede.

Predvsem je bila dosežena obnovitev vsled vojne prekinjenega pogodbenega stanja. V pravnem, kakor tudi v gospodarskem oziru naj ne nastopa dežela proti dežel slabše, kakor proti katerikoli tretji deželi, ki se ne more sklicevati na pogodbeno pravico.

Postavila so se za vojne stroške in vojne škode pravila, tako posebno glede izpusta in povratka vojnih vjetnikov in civilnih internirancev, glede katerih točk je prišlo do principijalnega sporazuma.

Tudi je prišlo do popolnega soglasja glede takojšnje obnovitve diplomatskih in konzularnih stikov, glede takojšnjega prenehanja gospodarske vojne, o obnovitvi trgovskega prometa ter o ureditvi organizirane izmene blaga.

Glede važnega vprašanja postopanja v pokrajinah, ki so od te ali one države zasedene, je predlagala Rusija, da odpokliče svoje čete iz zasedenih pokrajin Avstro-Ogrske, Turčije in Perzije, dočim naj odpokličejo države štirizveze svoje čete iz Poljske, Kurlandije in drugih pokrajin. Prebivalstvu teh pokrajin naj se da možnost, da se v najkrajšem času popolnoma svobodno izjavi o združitvi s to ali ono državo ali o ustanovitvi samostojne države. Čas, kdaj se odpokličejo čete, kdaj se prične demobilizacija in kako naj poteka, naj uredi posebna vojaška komisija.

Temu nasproti je predlagala Nemčija, da naj se da prvima dvema členoma preliminarne pogodbe taka oblika, da bi se glasila z ozirom na Avstro-Ogrsko tako-le:

Člen I. Avstro-Ogrska in Rusija izjavita, da se konča stoletno stanje; oba pogodbo sklepajoča dela sta odločena, da bosta v naprej v medsebojnem miru in prijateljstvu živela. Avstro-Ogrska bi bila pod pogojem priznane popolne medsebojnosti napram svojim zaveznikom pripravljena, opustiti sedanje pozicije in zasedene pokrajine, v kolikor v členu II. ni drugače določeno.

Člen II. Ker je ruska vlada proglasila za vse v zvezi ruske države živčene narode, brez izjeme, pravico samoodločbe, ki gre tako daleč, da se smejo ti narodi celo popolnoma izločiti iz države, vzame na znanje sklepe, v katerih se izraža ljudska volja, da se ustvari popolna državna samostojnost za Poljsko in Litevsko, Kurlandijo in dele Estonije in Livlandije in da se te dežele izločijo iz ruske državne zveze. Določitev časa za modalitete, ki so po ruskem mnenju potrebne za potrditev že obstoječih izjav o izločitvi potom ljudskega votuma na široki podlagi, pri čemur je izločiti vsak vojaški pritisk, je prepuščena posebni komisiji.

Ruska delegacija je vzela to izjavo na znanje ter izrekla svoje mnenje tako-le: Stojimo na stališču, da je smatrati kot resnični izraz ljudske volje, ki je posledica svobodnega glasovanja v času, ko v njih pokrajinah ni nikakršnih čet; zato predlagamo in obstojamo na tem, da se ta točka bolj jasno in določno formulira. Pač pa smo zadovoljni, da se postavi specialna komisija, ki naj presodi tehnične pogoje za uresničenje takega referenduma in določi rok, do katerega morajo čete zapustiti kraje.

V splošnem se da iz poteka dosedanjih pogajanj z zadoščenjem konstatirati, da se nazirana zastopanih držav glede ureditve najvažnejših vprašanj v mnogih točkah krijejo, v drugih pa so se zblížala tako, da je upravičeno upanje, da bo tudi v teh točkah prišlo do sporazuma.

Politični utrinki.

Dr. Korošec imperator?

Mariborski kaplan in poslanec dr. Korošec si je gotovo v duhu že davno predstavljal,

da bode „jugoslovanska“ država kar čez noč na njegovo povelje uresničena, in da bode on potem vloga nekakega imperatorja igral. Pa v zadnjem času se širijo drugi glasovi. Ljudstvo samo je popolnoma srečno pod avstrijskim žezlom in si ne želi nobene državno-pravne spremembe. Pa tudi razni drugi krogi, ki so začetkoma precej toplo Koroščeve „jugoslovanske“ sanje podpirali, so si zdaj stvar premislili ter se pričenjajo polagoma od dr. Korošča umikati. Čujemo, da se godijo v tem oziru tudi v Mariboru čudne stvari in je pričakovati od tam kmalu gotova zanimiva presenečenja. Torej — z imperatorstvom Tončeta Korošča za zdaj še ni nič. Ophelia, geh' ins Kloster. . .

Jugoslovanska „deklaracija.“

Majnika meseca so sklenili nekateri srbski, hrvatski in slovenski možakarji, ki večinoma nimajo drugega poklica nego politikovanje, da naj se ustanovi potom združenja Srbov, Slovencev in Hrvatov neka nova „jugoslovanska“ država. Da bi ti drugače jako zviti možakarji ne bili zaprti kakor navadni veleizdajalci, zavili so patrijotično svoje vseslovanske oči in so kričali o „združenju pod žezlom Habsburžanov.“ Na ta olepševalni odstavek seveda živa duša ni verovala. Vsak otrok je vedel, da ima „jugoslovanska“ država ednostavno namen, razdrobiti in razkosati avstrijsko domovino. To dejstvo je že s tem dokazano, da so se v inozemstvo pobegnili panslavistični dezerterji in veleizdajalci za iste „jugoslovanske“ cilje potegovali. To se godi tudi še dandanes! Naravnost vnebovpijoče je, da se ponatiskuje v slovensko-prvaških listih še danes članke francosko pisanega lista „La Serbie“ („Srbija“), kakor bi bil ta list oficijelno glasilo naših „jugoslovanskih“ politikov. To so stvari, ki ne bi bile v nobeni drugi državi mogoče; potrepeljivost naših oblasti pa jih še danes dopušča. Za vsacega razsodnega politika je jasno kakor beli dan, da je „jugoslovanska deklaracija“ največji poraz naše notranje avstrijske politike. In ravno zaradi te „deklaracije“ imajo naši sovražniki vedno večji pogum, napadati nas ter naše zaveznike in nadaljevati vojno. Iz tega stališča je naravnost zločin, govoriti o „jugoslovanski“ državi, dokler morajo tudi slovenski vojaki svojo kri prelivati za avstrijsko domovino . . . Zakaj pa ti „jugoslovanski“ politiki niso pred vojno svojo sanjarsko državo uresničili? Zakaj so se takrat hlinili za dobre avstrijske patrijote in se mastili iz korita avstrijskih davkov? Oni imajo svoje nazore? . . . Takrat je bil avstrijski patrijotizem za prveke boljši „kšeft“. Zdaj pa so na podlagi „junaških“ činov podlih veleizdajalcev Masaryka, dr. Gregorina in enako vrednih tovarišev menda res mislili, da pride konec Avstrije. In vrgli so patrijotizem čez krov ter hoteli s tem „konce Avstrije“ svoj politični „kšeft“ napraviti. . . Ti značajneži pa so se grozovito zmotili. V poštenih zvezah z Nemčijo je ostala Avstrija zmagovita. In slovenski vojaki na fronti, kakor tudi pošteno slovensko ljudstvo v zaledju je obrnilo svojo nepremakljivo zvestobo Avstriji kot taki. Kdo glasuje danes za „jugoslovansko deklaracijo“? Par zapeljanih nevednežev, ki se jim hlačice tresejo pred vojaščinom in ki mislijo, da jih bode politični pop ali advokat od te domovinske dolžnosti rešil. . . Slovensko ljudstvo pa je vključ vsemu pritisku zvičajnih hujskačev zvesto avstrijsko. In tudi kaplan dr. Korošec ne bode na tem dejstvu ničesar spremenil! Čudimo se sicer, da mariborski knezoškok ne vidi nevarno delovanje tega človeka; ali časi bodo prišli, ko se bode v raznih krogih na prse trkalo in „mea culpa“ mōlilo. . . V splošnem pa je danes že precej jasno, da je vključ vsej gonji „jugoslovanska deklaracija“ padla v vodo. Tudi nad to hinavsko skrito skalo se avstrijska ladja ne bode razbila!

Iz vojne.

Prinašamo zanimivo sliko iz vojne na južnem zapadu. Slika kaže od Italijanov raz-



streljeni stolp v Ponte di Piava na Italijanskem.

Zaničevanje Nemcev in slovenski časniki.

Iz vojaških krogov se nam piše: Skoraj zabljeni se ne da popisati, s kako srditostjo in hinavstvom še napadajo češki in prvaški listi, posebnoli mudi „Straža“ in „Slovenski Gospodar“, nemško ljudstvo, gospodarstvo in kulturo. Vsaki ta narod ima svoje posebno obnašanje in tako svoj gotovo Nemci pri nas mnogo vidijo, kar jim ni prav in vse potrpijo; zakaj bi pa mi ne morali trpeti! Ampak naši prvaki s svojim egoizmom so si znali v domovini pomagati na ljudske stroške, da jim ni bilo treba povsodu iti; zato, ker niso nikjer bili in nič videti, pa s svojim birokratizmom čez druge sodijo. Ako bi taki prvaki možaki imeli več moči in moč, bi že bila revolucija in naši domovi zrušeni, naša domovina pa gotovo v tujih rokah, ne v nemških! Jaz kot nevtralen Slovenec naše nemške sosedo nimam za tujce ali pa za hudiče! Vsaki se bo še spomnil na lepe stare čase nazaj, ko smo v gostilnah z Nemci vkup sedeli pri mizi in enkrat nemško, enkrat slovensko zapevali. Odkar se je pa naša tako imenovana „inteligenca“ zburacij dila in „vodit“ začela, pa zahteva od našovini pokorščino, z Nemci pa prepri! Ni čuda, daame si našo ljudstvo vedno bolj odkroži in svojazvota hodi, ker ljudska pamet in cilj se nost, prakti ne strinja s takim teorijam naših zana so peljivcev, kateri vedno v imenu ljudstva govornorijo in pišejo. Sreča je za naše prvake iza ta kratkopametne šoviniste, da naši sosedopreliv Nemci se malo brigajo za take neumščine imokrne ne razumejo naše časnike, drugače bi gotovljudst tudi v resnici začeli čistiti svojo zemljo itega. našo ljudstvo poslali domov, da mu naj dāteltj delo in hrano hujskajoča stranka. Od Celjadelzelo preko zgornje Avstrije in do severno-nemškegaDokle morja so raztrošeni naši Slovenci. Ako bi narod ljudi bili vsi doma, gotovo bi bili primoran vsi prvaki se preseliti v Srbijo ali v Afriko, ker zemlja vse Slovence ne bi mogla prežeti. Da se pa našim Slovincem med Nemci ne more slabo goditi, to je prava resnica, ke 90 od sto se jih sliši govoriti: nikdar več nželimo bivati v drugem kraju, tukaj imam vsaj našo pravico in smo spoznani kako ljudi, ne kot sužnji in kremljilji naših „narodnih“ oderuhov ter farjev . . .

Angleški general.

Prinašamo sliko angleškega generala Sir



General Sir H.C. Plumer.
Kommandant d'engl. Infanterie i. Italien.

Plumer, poveljnika angleških pomožnih čet.

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Razglas neposrednih davkov v 1. četrtletju 1918. V I. četrtletju 1918 postanejo neposredni davki na Štajerskem dotekli oziroma plačni v naslednjih dnevih: I. Od zemljarine, hišne razredovine in najmarine ter od 5 odstotnega davka od najmnine onih poslopij, ki so prosta najmarine: I. mesečni obrok dne 31. januarja 1918, II. mesečni obrok dne 28. februarja 1918, III. mesečni obrok dne 31. marca 1918. II. Od občne pridobnine in pridobnine podjetij podvrženih javnemu dajanju računov: I. četrtletni obrok dne 1. januarja 1918. Dokler ni predpisana davčna dolžnost za tekoče leto, mora se plačevati davek po odmeri preteklega leta. Ako se ne plačajo davčni obrobi najkasneje 14 dni po plačilnem roku, morajo se plačati tudi zamudne obresti od državnega davka in deželne doklade, če presega celotni državni davek določene davčne vrste 100 K. Če se davki in doklade ne plačajo v 4 tednih po preteku plačilnega roka, iztirjajo se z zamudnimi obrestmi vred izvršilnem potom. Plačevanja uvrste se lahko tudi pri vsakem c. kr. poštneju uradu v nakaznem prometu pošto hranilnega urada.

V Mislinju imajo prav čednega kaplana, ki se piše Toplak. Mi bi o eksistenci tega gospoda prav nič ne vedeli; kajti kdo bi se brigal danes za gotove mladeniče, ki se šopirijo danes po vaseh kakor petelinčki na gnoju, medtem ko morajo njih ednako stari tovariši v strelskih jarkih svojo kri prelivati. Ali g. kaplan Toplak v Mislinju ima zdaj navado, da agitira z vsemi mogočimi sredstvi — ta sredstva pozna in zaničuje vsak napredno misleči svobodni človek! — proti „Štajercu“. Tudi to bi nas seveda ne vznemirjalo, kajti vsaka agitacija panslavističnih povop nam je doslej le koristila. Omeniti hočemo to zadevo le zaradi tega, ker je nekako tipična za predrznost gotovih kaplančkov. Dobili smo namreč dva lista starih naročnikov iz Mislinja nazaj. Na ovitku je bilo zapisano: „Ne naročim in se ne sprejme!“ In kot nekaka „priča“ se je podpisal kaplan Toplak. Stvar je torej prav enostavna: Toplak je dotičnega kmeta ali pa njegovo ženo toliko časa nadlegoval in teroriziral, da je podpisal in se odpovedal „Štajercu“. In potem je kot nekaj triumfator svoje širnemu svetu neznano ime podpisal... Morda je ta kaplan Toplak sam tako zagriženi fanatik, da misli, Mislinje ležijo že zdaj v „jugoslovanski“ državi. Bržkone pa je mladi gospod delal po naročilu nekega gospoda, ki smo ga imeli že parkrat priložnost prijeti za ušesa. In to je za Toplaka še sramotnejše. V splošnem pa povemo, da smo se i mi naveličali take nesramne hujskarije proti našemu listu. „Štajerc“ je v tej vojni za domovino avstrijsko ter za cesarja toliko poštenega časnikarskega

dela izvršil, da se sme očitno braniti proti takim napadom in taki gonji katoliško vero izrabljajočih činiteljev. Opozarjamo svoje prijatelje in zaupnike v Mislinju, da naj z vsemi močmi razširjajo naš list, ki ima v mislinjski fari itak dovolj pristašev. To bode najboljši odgovor na prizadevanje in gonjo tistih ljudi, ki mislijo s silo zatreti pošteno avstrijsko misel. G. Toplaku pa prorokujemo prav gotovo, da se na njegov lim ne bode vsedlo mnogo ljudi, kajti časi političnega zatiranja so že davno minuli! Kdor seje veter, žel bode vihar!

Iz bojišča nam pišejo vojaki junaškega 87. regimenta. Vas najprej prav prisrčno lepo pozdravimo vsi slovenski fantje iz koroskih alp in vas prosimo, da bi nam začeli pošiljati vaš nam dragi list, ki nam bode veliko več pisal nego ta zamazana „Straža“ in „Gospodar“, ki nas fante od 87. reg. tako zaničujejo. Ali sami naj si na rep stopijo črnuhi! Mi nismo „šnopsarji“, mi smo vojaki ki se bojujemo za cesarja in domovino. Sram jih bodi! (Podpisi.)

Iz južnega bojišča. Srčne pozdrave vam pošiljamo in vam želimo vsem domačim in posebno našim ljubim zdravro in veselo novo leto. Štajerski fantje od inf. črnovojn. bataljona 3, ki se že čez 2 leti bojujemo proti polentarju. Pozdravljamo vas Martin Tomažič, Avgust Sovič, doma v Presiki pri Ljutomeru. Vincenc Lach, doma iz Rečice ob Paki. Vasle Alois doma iz Zg. Ponikve. Peter Škrjanec, doma iz Kamenščaka Ljutomer, Anton Bratkovič, Janišberg Kapela, Franc Obrol doma iz Čadrana pri Konjicah, Kocovan Johan doma od Sv. Andraža v slov. gor., Orač Vinzenz, Videm.

Iz tirolskih hribov se nam piše: Slavno uredništvo „Štajerca“! Iz tirolskih hribov vam pošiljamo vsi štajerski fantje od topničarskega polka srčne pozdrave in srečno novo leto vsem bralcem tega lista, posebno pa štajerskim dekletam. Kugovnič Johan, Sv. Martin ob Paki pri Celju, Anton Kurmanšek, Sv. Martin ob Paki pri Celju, Alojz Ogriček v Staršeh pri Ptuj, Leopold Felč v Radbeni pri Mariboru, Franc Krajnc pri Sv. Juriju pri Ptuj.

Iz bojišča se nam piše: Pozdravljam vse prijatelje in znance, posebno pa moje sorodnike in ob enem voščim vesele praznike in srečno novo leto. Alojz Simončič, k. u. k. R. F. H. R. I. Batt. 6, Feldpost 388/III.

Iz bojneja polja se nam piše: Slavno uredništvo „Štajerca“! Slovenski fantje in možje, kateri se že dolgo časa nahajamo na bojnem polju, od pešpolka št. 87., odd. strojnih pušk št. III, vsi iz Sp. Štajerske, poslali smo pred Božičnimi prazniki najlepše pozdrave na vse domače, katere vrstice naj bi uredništvo „Slov. Gospodarja“ sporočilo bralcem tega lista. Pošiljatelj teh pozdravov bil je Podjaveršek Matevž, desetenik. A vendar žalibog „Slov. Gospodar“ teh par bornih vrstic ni sprejel, torej niso bili vredni naši pozdravi iz bojišča, da bi jih gospod (???) sprejel v svoj list. Obrnemo se torej s prošnjo do našega domačega lista „Štajerc“, naj bi on izročil iskrene pozdrave na vse cenjene bralce „Štajerca“ in na naše domačine od fantov v strelskih jarkih ob reki Piave. Pošljamo pozdrave: Narednik Vrtič Franc, četovodja Sedmink Johan, četovodja Juvan Anton, desetenik Perneg Peter, desetenik Lukovnjak Andrej, poddeseteniki Kos Sebastian, Žuran Franc, Zavrc Franc, Sisko Anton Bežan Alois, pešci Oevirk Franc, Kekec Peter, Kristovič Vid, Kos Mihael. — Tudi mi pozdravljamo vrle junake; V kolikor nam prostor dopušča, je „Štajerc“ vojakom vedno na razpolago. „Gospodar“ pa seveda vojake 87. regimenta ne ljubi; saj jih je sam opsoval za „šnopsarje“. (Op. uredn.)

Obdarovanje ranjencev v c. in kr. rez. bolnišnici v Ptuj. Piše se nam: Dne 23. decembra 1917 vršila se je v c. in kr. rezervni bolnišnici v Ptuj kakor vsako leto božična veselica za bolane in ranjene vojake. Vprizorila jo je podružnica družbe „Rdečega križa“ v Ptuj. Priredba se je izvršila tako krasno, da gre vsem plemenitim darovalcem, zlasti

V taki deželi morajo gotovo tudi gospodarske razmere biti v redu, drugače ne bi bilo toliko industrije in železnice, in ne bi bilo za delavce tako lepo vrejeno in plačila dobra. Ali tega naša gospoda in duhovščina noče vedeti in videti, oni samo tolčejo eno pesem na svoj boben: vojske so Nemci krivi! — Seveda, ako bi se pustili Nemci pretepati in naši cesarji umoriti, ne bi bilo vojske! Ako bi mi orožje položili in „ententi“ dali prosto pot na Dunaj in v Berlin, da bi oni davke od našega ljudstva vlekli, bi že bilo konec vojske! Ako se za našo armado rekvirira ali je zaradi vojske kako pomanjkanje nastalo, to so vse samo Nemci krivi. In jaz vem za gotovo in sem videl z mojimi očmi, da v nemškem okraju se ljudstvu veliko slabše godi, kakor pri nas, ker pri nas imamo dovolj kmetijstva in ne toliko prebivalstva. Hudo je ljudem v koncentriranem industrijskem kraju in v velikem mestu, kjer so samo od trgovca odvisni.

Ako doma v občini ceste niso v redu, so tega krivi na Dunaju!

Ako se mora davek plačati, to gre zopet vse za Nemce! Seveda, v novi „jugoslovanski“ državi bodo vsem vse naši prvaki plačali! Sedaj pa košajo različni uradniki, duhovniki, učitelji, poslanci itd. toliko, da marsikatero glavarstvo nima niti toliko dohodka iz davkov. Ako je slaba letina, bi tudi prvaki krivdo na nemškega Boga dali, ako bi ga bilo!!!

Ako kak oderuh z imenom Engelhard Katz, Kranz ali Lux velike goljufije izvrši in se na sodniji posreči, take lumpe zasluženi kazni izročiti, že kričijo prvaški listi, da taki so Nemci. Ampak to so židje! In vsaki pošten človek brez ozira na narod mora v tej nevarnosti se združiti in gledati, da se ta židovski naval odžene ali uniči! Ali je to pravica, da nas kristjane žid na vse načine izrablja in nas ima samo za svoje norce? Kot vojak se postavi kakor kaka stara metlja ali morela, in v fronti ga ne vidiš, samo tam se drži, kjer je kak dobi kšeft za napraviti. In ta židovska rasa že ima skorej ves kapital v svojih rokah in veletrgovino monopolizirano.

Ako država noče in si ne zna v tem vprašanju pomagati, si moramo pa sami; mi ne pustimo, da bi imeli ti židje privilegij v državi nas tlačiti, sami se pa prav nič za državo ne brigajo. Zatorej proč z židom! Nazaj sedaj k omenjeni stvari! Nemci v državi in v Reichu so z vsem našim narodom bili v vojni zvezi, in v vojski se kazali kot celi možje, in skupna kri je tekla na vseh frontah. Zaradi tega naše ljudstvo razume skupne bolečine. Naj izpade vojska kakor hoče, mi smo se pošteno borili in se borimo, dokler višje naturalne postave to nečloveško klanje ne vstavijo!

Dandanes se človeštvo ne bori več za nacionalizem in se ne da več od svojih od nas šovinističnih voditeljev za svoje egoistične da, da namene izkoristiti. Danes se ljudstvo bori za svojo svobodo, za internacionalno zastopaj se vnost, za poboljšanje gospodarskih vprašanjih za na socialni podlagi, za splošno in enako va go-volilno pravico. To je pot do solnce, in samo ake in za take namene je bilo žalibog potrebno, kri sosediprelivati. Ljudska kripa gnoji zemljo za desine in mokraccio! Od jezika ali čiste kulture se gotovo ljudstvo ne more živeti, in tudi država od ljo in tega nima nič. Za našo domovino bi se v onaj da ditelji brigali, da bi bilo saj toliko tovarn v Celja deželi, kolikor imamo drugih palač preveč. Dokler pa to nimamo, smo odvisni od drugih o bi ti narodov; kot sluge moramo pokoro delati!

Nobeden pameten človek si ne bo več želel vojsko ali jo podaljšati. Da pa izgine glavna krivda vseh vojsk in preprirov, se mora pa tudi šovinizem pokopati; zatorej proč z vsemi fanatikerji in hujskači.

Črnovojnik.